

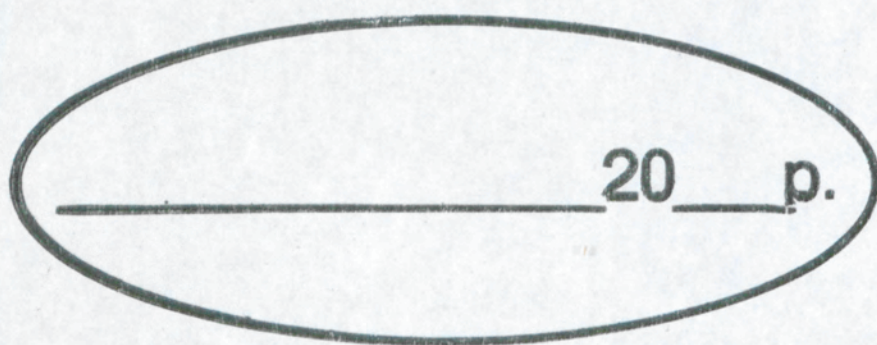
Архів з бідою
Горшківсько-Вербенська округа ОДУ

ПАПКА

для 159

паперів

Гуфоренський - Вишківський матеріал
„Гро право“ (Гітлер 1940р.?)
Машинний



Українські документи: [Гітлер 1940р.?
Київський документів: 1
Київський архівів: 13
Збірники: пошито

4-
90
Архіву

1

Воля народам, воля людині

✓

Л.Б.

XXXX XXXX XX
XXXX XXXX
XXXX XXXX

XXXX XXXX XXXX XXXX XX
XXXX XXXX XXXX XXXX
XXXX XXXX XXXX XXXX

Воля народом, воля людині

2

Л. Б.

ПРО ПРАВО.

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

Відносини поміж народами в регульовані певними приписами або нормами. Подібно, як діється поміж поодинокими громадянами в державі. В житті одиниць норми в скоєній формі і творять закони. Над цими законами ніж одиницями своє санкція має державу. Коли йдеться про міжнародне право, то йому бракує санкції.

В міжнародному праві існують звичаї, договори, конвенції та трактати. Міжнародне право спирається на двох засадах: 1/ Договори належить виконувати, 2/ ясні договори створюють ясні відносини між державами.

Підмостом міжнародного права являється суверенна держава. Суверенна держава - це таке держава, що виконує неограничену владу на точно означеній території і з точно означеним населенням. Отже існують три чинники, що дають передумову суверенної держави:

1/ **Правна влада**, 2/ територія, 3/ люди істот. Правна влада походить від народу, коли він своєю волею /голосування/ переніс своє бажання на державу /це відноситься до республік/.

В монархіях за традицією неограничена суверенна влада монарха походить від Бога. Владе суверенна розтягається на підземелля, поземелля і на стовп повітря, що уноситься над територією. Так, як не вільно перекрочувати без паспорту кордоні чужої держави, так само без спеціальних дозволів не вільно перелітати понад чужою територією, або експлуатувати підземних багатств чужої країни. Всяке порушення суверенності чужої держави може наступити на підставі заклячення конвенції. Ось такими міжнародним договором підлягають деякі міжнародні ріки, як: Дунай, Рейн. Коли йдеться про ріку Дунай, то на підставі договору було створена комісія, яка мала завдання регулювати і направляти береги ріки, як також мала нагляд над кор-

большим рухом по Дунаї. Ця комісія проіснувала до 1939 р. В її склад входили представники всіх наддунайських держав, а також Англії і Франції. В 1941 р. допущена була Німеччина і СРСР.

До компетенції суверенності держави належить також трикілометровий пас прибережних вод т. зв. територіальних вод. Станньо Англія намагалася поширити пас територіальних вод до 50 км., однак це не увійшло до міжнародного права. Коли б якісь кораблі з якої небуть причини заплили на територіальні води, то на протязі 48 годин з 4 годин'язані опустити їх, бо в противному випадку такі кораблі задержуються аж до закінчення війни /німецький панцирник графа Шнее заарештувала аргентинська влада на своїх територіальних водах, коли цей не опустив їх до 48 годин/. Якщо йдеться про нейтральні порти, то в них можуть перебувати вантажні кораблі /воєнні/. Англія намагалася це право змінити. Це намагання Англії походить з цієї причини, що німці під маскою торговельних кораблів приготували свої військові сили в деяких нейтральних портах /німецький корабель Альтмарк в Норвегії заарештований англійцями в норвежському порті Берген, він мав замаскованих німецьких воєнів і зброю; це діялось перед німецькою висадкою в Норвегії/.

Кожна суверенна держава повинна бути визнана іншими державами. Таке визнання може бути: 1/ де-факто, 2/ де-юре.

Визнання де-факто може наступити тоді, коли теоретично якісь держави не перешкоджають іншій державі, або коли толарують повстання даної держави. Держава є визнана де-юре, коли інші держави офіційно визнають нову державу через наявність з нею дипломатичних відносин. В такому випадку нове державо і існуючі держави обмінюються між собою дипломатичними представниками /амбасадорами/.

Свомадянство.

Засадиною існує два погляди на громадянст-

во: 1/ Право криві, то є на підставі якого
 громадянином стається через уродження,
 2/ право територіі, чи не підставі якого набувається
 громадянство такої держави, в якій родиться
 /це обов'язує в Англії і США/. Англієць не тра-
 тить громадянство англійського без огляду на
 це, якщо в іншій державі народиться. Англієць не
 втрачає громадянства, котий виходить сам як за-
 чужинця, коли б англійка з громадянства своєю-
 го зрезигнувала, то по смерті мужа набуває
 його знова.

Крім цього існує третій спосіб набуття гро-
 мадянства через т. зв. натуралізацію, це є от-
 римання громадянства нпр. американського по
 довгому перебуванні на американській терито-
 рії /10 літ/ ; по вивченні англійської мови
 в слові і письмі. 5551 8

Положення чужинця:
 В основному чужинці користуються такими
 самими правами, як громадяни даної держави
 за винятком політичного права /пасивного і ак-
 тивного права виборчого/. Можуть однак існу-
 вати між державами як ісь спеціальні приязні і
 відносини, на підставі яких чужинці корис-
 туються правами політичними. Чужинці є рівні
 з громадянами даної держави в суді в торгівлі
 і т. д. Зasadничо за злочин чужинець одпові-
 дає перед судом цієї держави, в якій попов-
 нив злочин, однак існують т. зв. міжнародні
 злочини, за які потягає до відповідальности
 кожна держава без огляду на це, на якій те-
 риторії цей злочин поповнено. До цих злочи-
 нів належить: 1/ Торговля одурядювальними пе-
редняками /морфін, кокаїн, опій і ін./,
 2/ торговля живим товаром /людьми/, 3/ фаль-
шування грошей.

Усі чужинці, до перебування закордоном
 мають мати право в'їзду /перебування/.
 Чужинець, який є невігідний для даної держави
 може бути прогнаний. Таке виділення називаєть-
 ся е пу ль з і я. Коли якийсь держава ви-
 дає чужинця на вимогу його власної держави,
 в якій він поповнив злочин, то це називається

Екстрадиція. Політичні провини не підлягають екстрадиції.

Позагал у міжнародному праві є прийнято, що політичними винуватцями належиться право азилу в чужій державі, але звичайно буває так, що між деякими державами існують спеціальні застереження відносно відмови азилу політичним емігрантам.

Кожна держава довіз про своїх громадян, які знаходяться в чужій державі. Це опіку над своїми громадянами в чужій країні влада розтягає за посередництвам консульрних урядів та дипломатичних представників. Всяке переселювання своїх громадян чужою державою влада ліквідує при помочі ревізку; ми називаємо це пресіа.

Ограничене суверенітє.

В 1922 р. на конференції Ліги Народів постановлено, що над деякими країнами належить розтягнути протекторат іншої країни. Звичайно якусь країну піддавалося під протекторат тоді коли вона мала довершену політичну структуру, а тільки недоставало їй досвіду в державницькому житті. Такого досвіду дана країна мала б здобути на протязі якогось часу від свого протектора / Египет відданий під протекторат Англії вже державою до 1936 р. /.

Коли якась країна не мала свого скрісталізованого свого політичного органу, то її піддавалося під опіку мандатів. Завданням такого мандатора було оформувати законодавні органи і удосконалити політичну структуру підданої країни. 1922 р. підмандат Англії віддано Палестину, а під мандат Франції - Сирію. Коли якась країна не виявляла ніяких форм політичних і не мала цілком розвиненої політичної структури, то таку країну зачислено до колоній. Колонії віддано під цілковите право метрополі, хіба тільки з одним застереженням, щоб було задержане людяне трактування колоніального населення.

Міжнародні взаємини.

Взаємини між поодинокими країнами регулюються при помочі договорів або

ТРАКТАТИ В УМОВІ КОНВЕНЦІЙ

Про трактат або договір говоримо тоді, коли йдеться про закріплення взаємим політичного чи військового характеру. Це є найвища форма, що регулює міжнародні взаємини. Вона має свої **клявузулі** застарелення.

Всякі економічні, культурно-освітні справи між юридичними **народними** нормуються умовним. Якщо до нормування якихсь міжнародних відносин приступає кілька держав, тоді таку форму взаємин називаємо конвенцією. Отже конвенція об'єднує умови, що відносяться до цілого ряду держав.

1864 р. в **Берні** /**Швейцарія**/ за існувала поштова конвенція. На підставі цієї конвенції всі держави світу утворювали між собою поштовий оборот, сплату і т. ін. Умови цієї конвенції обов'язують до сьогодні.

1925 р. відбулася в **Берджелоні** /**Іспанія**/ залізнича конвенція. В ній взяли участь всі держави крім **СРСР**. На підставі цієї конвенції регулюється залізничний рух в світі /крім **СРСР**/, це відноситься до ширини торців, сигналізації, **написів, знаків і т.п.**

1927 р. в **Паризі** відбулася міжнародна конвенція **летунська**, вона унормувала **летунський** в міжнародному житті. В **осені 1944** р. відбулася нова **летунська конвенція** в **Шікаго** без участі **протівлянтського блоку і СРСР**.

Міжнародні спори
Звичайно для ліквідації за існування між юридичними державами конфлікту, а в договорах прикладі **клявузулі /протоколи/**, які застарівають спосіб **полагодження спорів**. Однак в практиці такі **протоколи** не мають свого значення. Тому то в **1905** р. скликали в Газі /**Голандія**/ міжнародну конвенцію, яка мала завдання **полагоджувати** всякі міжнародні конфлікти. Однак і ця конвенція практичного значення не мала. На цій конвенції в Газі постановлено **не багато справ**, зв'язаних з війною /в справі **полонених** - не тільки їх **вбивати, ранених лікувати**, можливість **визволити полонених, справу хвилевого перемир'я**

для вихаючих евакуації підбронтового цивільного населення, для збирання ранених, або похоронення трупів/. Для доповнення цієї конвенції відбулася в 1907 р. нова Женевська конвенція, на якій постановлено, що в будучій війні не буде вільно уживати патронів дум-дум, або газів. На ній також рішено, в якій сорті повинні бути виповідана війна, а саме: держава виповідачче війну з зобов'язане вручити ноту. З виповіданням війни переривається всякі дипломатичні відносини між воюючими сторонами. Отже, всі дипломатичні представники повертають до своїх країн. Рівнож громадяни воюючих сторін не перебувають на правах чужинців; виїжджають до своїх країн; а якщо немає спромого до в'їзду ізоляції їх для безпеки.

Міжнародні інституції.

1/ Міжнародний Червоний Хрест в Жанаві /опіка над раненими, полоненими, евакуованими і т. ін./, від 1907 р. існує український відділ з головою українцем. Крім його наші представники Червоного Хреста є у Франції, Іспанії, Італії.

2/ Міжнародний Рільничий Інститут в Римі, якого завданням є опрацювати статистичні дані, псеводити досвід над плантаціями всяких культур; досліджувати терени під нові плантації. Від 15-ти років існує там також представник українців.

3/ Ліга Народів. існувала при ній комісія для національних меншин, яка звичайно не могла виявити своєї діяльності через диктат поодиноких членів Ліги Народів. Одною позитивною справою, що виконувала Ліга Народів - це справність діяння міжнародного права праці, що мало місце в ній. Це міжнародне право праці мало завдання виконувати статистичні дані про безробіття і заробітну плату.

4/ Міжнародний Трибунал в Гаазі. Він на протязі свого існування не проявив ніякого практичного значення.

1944 р. з кінцем вересня аліантський табір вистосував проєкт для міжнародної організації

безпеки. Інціаторами цього проекту були США і Англія. Інакше, щоб ця інституція набрала міжнародного характеру, втягнули вони до цієї роботи СРСР, Китай і останньою Францію. В 1945 р. роз'язано на конференції в Сан-Франциско завдання створення такої організації. Ця конференція після двомісячної роботи завершила підготовку Статуту міжнародної організації безпеки, яка діє під назвою «Об'єднані нації».

Статутом передбачено створення в складі організації Об'єднаних націй таких органів: Генеральна Асамблея, Рада безпеки, Економічна і Соціальна Рада, Рада в справі опіки, Міжнародний суд та Секретаріат.

З усіх цих органів головну роль відіграватиме Рада безпеки, яка складатиметься з 11 членів, з них: п'ять країн - США, Англія, СРСР, Франція і Китай матимуть постійні місця, а решта - непостійних місць надаватимуть по черзі іншим країнам порядком виборів на дворічний строк.

Вашення Ради безпеки з питань пов'язаних з реальними діями прийматиме більшість в сім голосів, при чому серед цих 7 голосів повинні бути голови всіх 5-ти великих держав - СРСР, США, Великобританія, Франція і Китай. /право вето/. На Раду безпеки покладається обов'язок здійснювати конкретні заходи боротьби проти агресії або придушення її воєнними засобами; для чого держави - члени Організації Об'єднаних націй надають Раді збройні сили, потрібні для міжнародних примусових дій. Для подання допомоги Раді з усіх воєнних питань і для стратегічного керівництва збройними силами, наданими в розпорядження Ради, створюється міжнародний військово-штабний комітет, який складатиметься з начальників штабів 5-ти провідних світових держав або їхніх представників.

Статут допускає укладення регіональних угод, тобто угод між окремими державами про боротьбу з агресією в певних районах.

Статут Об'єднаних націй має розділ про систему міжнародної опіки по відношенню до залежних народів.

Стан, в якому знаходяться воюючі сторони.

Відрізняємо три стани, які визначають становище поодиноким країнам під час війни:

1/ держави воюючі, 2/ держави нейтральні, 3/ держави невоюючі. Різниця між державою нейтральною і невоюючою в та, що держава нейтральна захвонує строгий нейтралітет зглядом воюючих сторін. вона, як морально, так матеріально, не допомагає ні якій з воюючих країн. За те держава невоююча морально і матеріально підтримує одну з воюючих сторін. Коняття невоюючої держави витворилося в найновіших часах /в абіссинській війні - в італьї, в німецько-польській війні - італія були невоюючими країнами.

Міжнародні представництва.

Коли йде питання про міжнародне представництво, то його можна віднести до часів, що сягають 2 тисячі добу зад. В римській державі стрічаємо таких міжнародних представників, що називалися легатами і користувались широкими правами і привілеями, в першій мірі привілеями недоторканості особи. перший раз в Європі оформлено права і привілеї міжнародних представників трактатом Вестфальським в 1648 р. по закінченні 30-літньої війни. після на конгресі Віденському в 1815 році устійнено ранги і степені поодиноких дипломатичних представників. на цьому ж конгресі встановлено дипломатичний церемоніал /протокол/, після якого має наступити прийняття поодиноких дипломатичних представників. на віденському конгресі вирішено три степені дипломатичних представників: 1/ Амбасадор - представник першої ранги, 2/ посол - представник другої ранги, 3/ легат - представник третьої ранги. Коли йдеться про амбасадора то йому віддається по честь таку саму, як належить суверенові, що його вислав. Послові і легатові віддається меншу по честь, хоча в правах і привілеях вони є рівні амбасадорові.

Амбасадори користуються: недоторканістю особи і екстериторіальністю свого мешкання.

Завдяки праву недоторканості особи членів
 амбасад не вільно арештувати, судити, від-
 діляти і взагалі примусові секонів, що обо-
 в'язують в державі в якій вони урядують.
 Через екстериторіальність мешкання амбасад
 розуміється це, що воно є винятком з під вла-
 ди цієї держави, в якій перебуває дипломатичний
 представник /не вільно проводити арешту ам-
 бадів і ревізій/. Коли заходить підозріння, що
 персонал дипломатичного представника веде
 роботу **на шкоду** даної держави /розвідка/, то
 влада **цього** держави домагається відкликання
 того дипломатичного представника. Чому не
 сміє його арештувати чи судити своїми законами.
 Очевидно, що право екстериторіальності мешкан-
 ня амбасад використовується для розвідки ці-
 лей. Це завдання звичайно виконує військовий
 аташе /в Берліні по німецькій окупації, розкрито
 в совєтській амбасаді **хімічну** лабораторію, а
 в підземеллі електричну крематорію для палення
 трупів/.

При **вжитті** амбасадорів відбувається з певним
 церемоніалом. Після відповідних формальностей,
 міністер зв'язаних справ висилає **письмо** з
 запитом чи **на** можна б нав'язати дипломатичних
 в ідносин. Коли уряд запитаної держави зго-
 диться, тоді міністер **зв'язк.** справ висилає амбаса-
 дора з вірними грамотами від свого суверена
 до держави, з якою намагається нав'язати дип-
 ломатичні в ідносини. Коли, за приписаною цре-
 моніалом, амбасадора **приймає** суверан держави,
 то він силою факту є **акредитований**
 /принятий/. Після **і** легіте акредитує міністер
 зв'язаних справ. Дипломатичні представники
 мають зі собою цілий персонал, який називаєть-
 ся згально дипломатичним корпусом. На чолі
 цього корпусу стоїть **декан**. Звичайно,
 деканом або головою корпусу буває найстарший
 дипломат /цей, що найскорше тут прибув/. На
 рівні з амбасадором трактується папського
 нунція. Тому то в тих державах, що мають
 дипломатичні взаємини з сатиканом, головою дип-
 ломатичного корпусу буває нунція.

Члени амбасади загально називаються лега-
ційними радниками. В склад персоналу амбаса-
ди входять: 1/ марше-дафер ад інтерем, також
2/ марше-дафер ап із, 3/ секретар першого,
другого і третього рангу /при амбасаді - се-
кретар першого рангу, при посольстві - се-
кретар другого рангу, при легаті - сек-
ретар третього рангу/. Крім цього існує
аташе для справ військових, аташе для справ
економічних, культурно-освітніх і може бути
ще для інших справ.

Дардави, з дуже добрими суспільними
носинами, обмінюються амбасадорами. У випадку
холодних зв'язків обмінюються послами, та-
ких держав, між якими зв'язки цілком обро-
ні, обмінюються дипломатичними представниками,
які називаються марше-дафер ад інтерем.

Крім закордонних дипломатичних представни-
ків існують також місцеві урядовці - ко-
сулі, вони не користуються правом недотор-
каності особи і екстериторіальності. Однак,
єдиначе, на практиці це право надає їм дер-
жава, в якій вони працюють. Консулі опікують-
ся своїми громадянами в даній державі. Крім
опіки виконують негляд над економічними і
торговельними справами своїх громадян /ви-
конують звіти, видають візи на переїзд, на
імпорт і експорт/. В Єгипті пр. англійські
громадяни за певними провини відмовдали
перед судом, який був керований консулярними
англійськими урядовцями в Єгипті /це значить,
що Єгипетська держава не має цілковитої суверен-
ності/.

ПОЛІТИЧНИЙ ПРАВО

II.

Коли ставимо питання право та політика, то стверджуємо, що право є нормою суспільного життя, а політика являється методом, яким суспільним життям керувати. Вони стоять в нерозлучному зв'язку з собою. З другого боку право є вислідом політичних змагань минулої доби. Політичні устрої

Найдавнішим поняттям про владу було таке, що єся владі, яку виконує суверен, мала походження від били вищої шари. Бога /доба, передав і змук і абсолютизму/. Таке поняття про владу існувало до французької революції, що значить до цього часу, в якому великі раціоналісти як: Вольтер, Руссо, Монтеск'є своїми писаннями в ілюстрили поняття абсолютистичного монархизму, показуючи, що влада походить від народу, який проявом своєї волі переливає на даного суверена держави /Руссо в своєму творі "Суспільний договір", Воїнський в творі "Черські листи"/. Такий чиним, дотепер і в абсолютистичній монархії переживається на монархії конституційній збо на республіки.

Монархія конституційна є така монархія, де влада суверена /монарха/ є обмежена законами конституції. В республіках влада суверенова дає Нарід за посередництвом парламентарних органів.

Республіки діляться на 1/ Республіка парламентарна, 2/ Республіка президентальна і 3/ республіка директоріальна. Найгляднім приємом республіку парламентарно є Франція, в якій виборений Голова держави - президент має значіння тільки репрезентативна. Політично виробленим в такій республіці повинен являтися голова уряду - прем'єр. Законодатну владу в парламентарній республіці виконує парламент який звичайно складається з двох законодатних палат /сойм, сенат/. Виконавчу владу посідає прем'єр і своїми міністрами.

Франція під впливом політичних подій в 1940 р. мусила перевести деякі зміни під натиском Німеччини. Сама назва республіки була змінена назвою держави. Прем'єр Петен скасував гасла французької революції: "вільність, рівність і братерство", а на їх місце висунув кличі: "вільність, праця і родина". На місці парламенту створено велику Раду, до якої входили корпорації: купців, промисловців, вчених і інших, на зразець фашистських держав. Сьогодні до звільнення Франції від німецької окупації тимчасовий уряд не оля вернує до старої французької республіки. Аспируючись на конституцію 1971 р. Дехтон французьких націоналістів закидує, що ця конституція побудована під натиском німецьких сил за часів Гітлера.

Республіка президентальна - це тека, де влада лежить частинно в руках парламенту, а частинно в руках президента. Президент має право "вето", то значить, що може заперечити якийсь закон, з яким він не погоджується. Найним при-кром такої республіки являються США.

В США влада знаходиться в руках президента і Конгресу. Конгрес складається з двох палат: Сенату і репрезентаційної палати. Двопалатна система є тому тільки, щоб забезпечити подвійну працю над законами та двосторонню перевірку, не допускаючи до монополізації легіслативного жителя /законодавчого органу/. Некоотворчу працю обох органів підготовляють комісії. Президенту має право "вето". В політичному житті США існує дві партії: Республіканська, до якої належить звичайно американська аристократія, багаті фермери і мільйонери, і Демократична партія, до якої належать представники робітників, представники нижчих верств і промислу. Під час виборів американські громадяни віддають свої голоси на посередників - електорів, а ті кожно вибирають президента. Для кожної ділянки політичної галузі існує комісія, як нпр. для справ закордонної політики, для справ військових і інших. Міністри являються тільки виконавцями рішень поодинових комісій. Самі ж не сміють ні-

чого рішення. США складається з 47 штатів /державок/. Представники республіканської партії стоять на становищі нестривання США до європейських справ. За те представники демократичної партії з прихильниками зміщення європейські справи. Президент Рузвельт виступає до демократичного табору. Черед його попередник і президент конгресу опонує йому за тезу нестривання з європейську проблему. В 1935 р. США видає навіть закон про нейтралітет, на дідставі якого США не сміли давати європейським державам озброєного матеріалу. 1940 р. під впливом Рузвельта цей закон змінено. І як відомо, США зобов'язалися продавати озброєний матеріал цим державам, до провадили війну проти Німеччини.

Наглядним прикладом директорів іноземної дипломатії, являється Швейцарія. Де владу виконує директор ія. Швейцарія це зв'язкова республіка, що складається з 22 самостійних швейцарських кантонів. Метод швейцарського зв'язку з вдержання незалежності держави називають перекладення спокон та порядку внутрі, окремо свободи і прав зв'язкових громадян та підписання спільного договору /німців, італійців, французів/. На чолі зв'язку стоїть зв'язковий комітет, це є законодавча власть. вона складається з національною і стандарти ради. Національну раду вибирають безпосередньо всі швейцарські виборці, а до стандартної ради вибирають делегатів з продинокних кантонів. Кожен кантон уряду окремо, у до рішення є потрібна згода обох рад. зв'язковий комітет вибирає колегію з 7-ох членів, тобто директор ія як на вишук виконавчу владу.

Яскравим прикладом конституційно і монархії являється Англія. Тут влада короля має характер репрезентативний, за те фактичну владу виконує уряд міністрів з прем'єром на чолі і парламент. Парламент складається з палати громад і з палати лордів. Палата громад це орган законодавчий, палата лордів - це орган контрольний, що переглядає закони ви-

дані палатою Громад. Палата лордів може відкинути до переведення зміни проєкту, але якщо палата Громад вдруге затвердить це саме, то і палата лордів мусить її прийняти. В Англії все політичне життя опирається на звичаях, написаних традиційних подіях, але на відміну конституції, бо такої в Англії і досі немає. Демократичний устрій Англії є вислідом довголітньої внутрішньої боротьби англійців. Цю боротьбу в історії розглядається, як боротьбу представників графств і міст з королем, або інше боротьба білої і червоної роки / біла - королівство /, боротьба ця має вигляд перетворення за часів Кромвелля. Перші виследи боротьби англійського народу за свої демократичні права бачимо вже 1215 р., коли то король Іван Безземлі видав "магну карту" / ібертат / велика карта вольностей, яка є основою сьогоднішньої англійської демократії. В політичному житті Англії проявляють діяльність три партії: 1/ Консервативна партія, яка гуртує біля себе англійську аристократію, лордів, промисловців і банкірів, 2/ Ліберальна партія, яка гуртує поступовий елемент Англії, щомагає до змін, до реформ в економічно-політичному житті, 3/ Робітничі партія / Лейбористів /, яка об'єднує робітників, що борються за робітничі права і соціальне забезпечення. Між цими партіями існує взаємна боротьба шляхом критики. Очевидно, що така критика впливає не раз на це, що партія, якої представники є при владі, усувається від суспільного життя, даючи можливість зайнятися ним опозиційній партії. Ця критика ведеться під кличем добра Англії. Сьогодні при владі в Англії є партія Лейбористів, яка прийшла на зміну партії Консервативній.

Хоча в Англії демократичні принципи розвинулися внаслідок довголітньої боротьби, то однак традиційні звичаї серед англійського народу мають велике значення. Тому то до сьогодні англій-

ці зберігають так би здавалось перестарілу верству англійських панів - лордів. Титул лорда в Англії є дідичний, який переходить з батька на найстаршого сина. Лише по смерті найстаршого сина переходить наслідку наступного - молодшого. До сьогодні збереглися такі титули серед лордів: барон, граф, вісцеграф, маркіз і князь. Деякі з лордів мають спеціальні привілеї, які випливають з їх традиційного походження /напр. один з лордів має право раз в році затримати весь рух на вулиці, інший знову має право бути в шаці перед королем/.

Англія офіційно називається "Єдиним Королівством Народів", в склад якого входить 6 імперій: Канада, Австралія, Індія, Африка, Нова Зеландія, Північна Ірландія, Нова Фунляндія. Кожна з них має свій парламент, раду міністрів і т.п. Очевидно, що загальна політика зовнішня, економічна і фінансова є нормована спільно.

Диктатури:

Відрізняємо три роди режимів, що мають характер диктаторський: 1/ Фашизм, 2/ націонал-соціалізм, 3/ більшовизм.

Фашистською державою було Італія, в якій фактичну владу виконував диктатор, хоча до помочі навіду фашистську Раду. Крім цього залишені були законодавчі палати, в якій представниками були всі однопартійні. Король мав лише характер репрезентативний.

Націонал-соціалістичною державою була Німеччина, в якій диктаторську владу виконував "Фюрер". Крім цього існував там Райхстаг і найвищий партійний збір. Найвищий закон найвищим партійним збором затверджувався формально Райхстагом. Найвищий збір відбувався свої засідання в Нюрнбергу.

Виразником більшовицької диктатури являється СРСР. Найвищий орган СРСР - це Верховна Рада, що складається з двох палат: Ради Союзу і Ради Національностей. До Ради Союзу вибирається один депутат на 500 тисяч населення. До Ради Національностей входить від кожної республіки 25 представників. Від автономних республік -

II представників, а від автономних областей - 5 представників. Крім цього існує виконавчий орган т. зв. Рада Народних Комісарів.

УРСР має найвищий орган державної влади - Верховну Раду УРСР. До цієї ради вибирається депутатів по округах за такими нормами: До обласних рад Вінницької, Київської і Херківської - 1 депутат на 300 тисяч населення, до Дніпропетровської, Донецької, Одеської і Чернігівської - 1 депутат на 25 тисяч населення.

Державний устрій СРСР:

1/ Союзна держава утворюється на основі добровільного об'єднання СРСР.

2/ До виключного відання СРСР належить:

а/ Конституція СРСР, б/ представництво союзів в міжнародних зносинах, в/ питання війни і миру, г/ прийняття до союзу нових республік, д/ зовнішня торгівля, е/ охорона державної безпеки і ін.

Закони СРСР мають однакову силу на території всіх союзних республік /ст. 19/. В разі розбіжності закону УРСР з законом СРСР діє загальний закон /отже державні права УРСР являються факцією/.

Ст. 104 розділу VIII - суд і прокуратура: На Верховний Суд СРСР накладається нагляд за судовою діяльністю всіх судових органів СРСР і союзних республік.

Ст. 115 - 115 - Прокурор УРСР призначається прокурором СРСР.

Ст. 116 - 116 - Прокурори округ, районні і міські призначаються прокурором УРСР з затвердженням прокурора СРСР.

Ст. 117 - 118 - Всі органи прокуратури підлягають тільки прокурорам СРСР.

Розділ IX - права і обов'язки громадян:

Ст. 118 - 117 - право на працю, яке забезпечується соціальним господарством, зростанням продуктивних сил союзу

18

супильності, усуненням можливостей криз і безробіття. Це право забезпечується скороченням робочого дня, установленням щорічних платних відпусток, наданням трудящим санаторій, будинків відпочинкових, клубів /право не загальне і не дійсне, зате дійсне для упривілейованих, соціального і норми заперечує це право/.

Ст. 120 - 119 -

Право на матеріальне забезпечення в старості і в непрацездатності. Це право забезпечується соц. страхуванням на рахунок держави /запорошення стариків на примусові роботи ніяк не потверджує реальності цього права/.

Ст. 121 - 120 -

Право на освіту. Забезпечується загальним обов'язком початкової, середньої та вищої освіти стипендіями, навчанням в одній мовою, безплатним виробничим технічним і агрономічним навчанням /сьогодні наука платна і в середніх школах, стипендії призначаються для дітей сталінських вельмож, в одній мові в школах вживається для слівословія Сталіна і його режиму; по вищих школах, за статистичними даними вчиться тільки 10% селянських дітей/.

Ст. 122 - 121 -

Право жінки рівне з чоловіком. Забезпечується рівність права на працю, оплату, відпочинок, соціального страхування і освіти, охорону матері і дитини, платні відпустки вагітним, родильні ясла, садки /сьогоднішня праця жінки в шахтах ніяк не

підтверджує дійсності цього права, що говорить про охорону материнства/.

Ст. 125 - 127 -
Свобода слова, друку, зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій. Забезпечується наданням трудящим друкарень, паперу, громадських будинків, вулиць, засобів зв'язку і ін. /свобода, але в огидному підлебузненні "великому" Сталіну. Отже свобода не в особистому доволньому впливі внутрішнього я, тільки свобода в точно означеному і накиненому сталінським режимом напрямі/.

Ст. 128 - 135 -
Право об'єднання в громадські організації, в профспілки, кооперативі, організації молоді, організації спортивні і оборонні, товариства культурні і спортивні і науки /це право можна скорше назвати накиненим обов'язком, з якого хто не хотів би скористати, то більшовицький режим висте пересліями і всяким терором примусити/.

Ст. 136 - 138 -
Найбільше організовані і активні громадяни з лав робітничого класу і інших верств трудящих об'єднуються в КН/б/, яка є передовим загонем трудящих в їх боротьбі за зміщення і руйнування соціального ладу. І являє собою керівне ядро всіх організацій трудящих, як громадських так і політичних /отже зародок нерівності громадян вже в самій конституції, паде ж бо цього передового загону і чому він являє собою

Ст. 127/8-128/7: керівна ядро всіх / Громадянськ СРСР / урор / забезпечується недоторканість особи і життя / глузування в живі очі немає мех /

Розділ X - виборча система:

Ст. 133/40-134/8: вибори на основі загального, рівного, прямого виборчого права при тайному виборчому голосуванні / поже тайного, коли й так існує звичайно одяг кандидатура виставлена стелінською кліков /

13 - 11

13 - 11

13 - 11

13 - 11

З м і с т : 1-101-0/101.79

I. Міжнародне право	3	-	12
Громадянство		-	4
Положення чужинців		-	5
Ограничена суверенність		-	5
Міжнародні взаємини		-	6
Міжнародні опори		-	7
Міжнародні інституції		-	8
Стан, в якому знаходяться союзні сторони		-	10
Міжнародні представництва		-	10
II. Політичне право	13	-	21
Політичні устрої		-	13
Диктатури		-	17
Державний устрій СРСР		-	18

13

ЗАСВІДЧУВАЛЬНИЙ НАПИС СПРАВИ № _____

У справі (розділі опису, закінченому описі) підшито і пронумеровано 13

(тринадцять) _____ аркушів;

у тому числі літерні номери _____;

пропущені номери _____

+ аркушів внутрішнього опису _____

Особливості фізичного стану та формування справи	Номери аркушів
1	2

Спеціаліст _____
Посада _____
21 червня 2018 року _____
(підпис)

І. Тарамана
(ініціали (ініціал імені), прізвище)